

Maklakiewicza Jana

Dzielnice: Mokotów

Osiedla: Wyględów

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1960

Opis

Jan Adam Maklakiewicz - (1899-1954) kompozytor, dyrygent, pedagog, wirtuoz skrzypiec i fortepianu, animator życia muzycznego. Przyszedł na świat we wsi Chojnata (dzisiejsze woj. łódzkie, powiat skierniewicki, gmina Kowiesy) jako trzeci z dwanaściorga rodzeństwa. Jako sześciolatek zamieszkał wraz z rodziną w Mszczonowie, jednak kształcił się w warszawskim Gimnazjum Męskim Wojciecha Górskiego a następnie w Wyższej Szkole Muzycznej im. F. Chopina (1919-22) i Państwowym Konserwatorium Muzycznym (1921-25), gdzie pod kierunkiem Romana Statkowskiego zgłębiał tajniki kompozycji. Jako jeden z pierwszych Polaków-stypendystów studiował w Ecole Normale de Musique w Paryżu, po ukończeniu którego został wykładowcą w swojej ostatniej warszawskiej uczelni. Znany był również ze swojej działalności chóralnej prowadził bowiem (i był zarazem organistą) chór w kościele Św. Krzyża w Warszawie, chór Lira Akademickiego Koła Muzycznego Uniwersytetu Warszawskiego, chór Znicz Pracowników Gazowni Miejskiej a także chór i orkiestrę fabryki zbrojeniowej przy Forcie Bema. W 1934 roku założył miesięcznik Chór. Pełnił obowiązki sekretarza Stowarzyszenia Kompozytorów Polskich i sekretarza Towarzystwa Muzyki Współczesnej. Po wojnie krótko był dyrektorem Filharmonii Krakowskiej, w 1947 roku powrócił do stolicy, gdzie najpierw kierował tutejszą filharmonia a później został wykładowcą Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej. Fascynowała go kultura i muzyka japońska, czego dowodem są balet Shiwohumi oraz Cztery pieśni japońskie na sopran i orkiestrę. Zaliczany do neoromantyków, wprowadził do swojej muzyki liczne elementy ludowe. Komponował balety (m.in. Cagliostro w Warszawie, Złota kaczka), poematy symfoniczne (w tym Ostatnie werble na śmierć Marszałka Józefa Piłsudskiego), liczne pieśni, suity (Łowicka i Żywiecka), kantaty (Grenada, Komuna Paryska), utwory orkiestrowe i kameralne. Nie można też zapomnieć o jego licznej muzyce filmowej (m.in. do obrazów przedwojennych Wiatr od morza w reż. K. Czyńskiego, Cham, Ty, co w Ostrej świecisz Bramie… i Przybłąda w reż. J. Nowiny-Przybylskiego, Pod Twoja obronę, Kościuszek pod Racławicami, Sygnały i Barbara Radziwiłłówna w reż. J. Lejtesa, Pan Twardowski w reż. H. Szaro, Florian w reż. L. Buczkowskiego oraz Sygnały w reż. J. Gabryelskiego, po wojnie zaś Dom na pustkowiu w reż. J. Rybkowskiego). Skomponował też słynne Pieśni mariensztackie oraz znany przebój muzyki rozrywkowej piosenkę Siedem czerwonych róż. Zmarł w Warszawie w wyniku nie rozpoznanego przez lekarzy duru brzuszego.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, w V rzędzie klina naprzeciwko IV rzędu kwatery P (róg ul. Powązkowskiej i Tatarskiej).

Ciekawostki

Stan obecny:

Bloki osiedla Woronicza. Powstały na pocz. lat 70 XX w. wg proj. Zaslawa Malickiego i Bogdana Popławskiego. Mieszkania są w większości (80%) M2 z ciemnymi kuchniami i wadliwymi instalacjami z małym metrażem: bloki przeznaczone były dla młodych małżeństw. Ściany przemarzają, a instalacja elektryczna jest zbyt słaba na włączenie piecyków elektrycznych.

Nr 9a: Przedszkole nr 344.

Data nadania nazwy: 1960.05.05
